

Ἕνα κάθε μήνα.

Ἀγαπητοί μου ἐνορίτες,

Σέ λίγες μέρες τελειώνει μία ἐκκλησιαστική περίοδος, ἡ ὁποία ἀρχίζει μέ τήν **Κυριακή πρό τῶν Χριστουγέννων** καί τελειώνει μέ τήν **Κυριακή μετά τά Φῶτα**. Θά μπορούσαμε νά φαντασθοῦμε ὅτι σέ ὅλες αὐτές τίς ἡμέρες εἶναι συμπυκνωμένη μία μεγάλη χρονική περίοδος τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, ἡ ὁποία ξεκινᾷ πολλά χρόνια πρὶν τήν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ καί τελειώνει λίγο μετά τήν Βάπτισή του.

Οἱ ἄνθρωποι, πρὶν τόν ἐρχομό τοῦ Χριστοῦ, ὄντας μέσα στήν ἄγνοια τῆς ἀλήθειας, στά ποικίλα βάσανα, στά ἀδιέξοδα καί τήν ἀπελπισία, **τό μόνο πού περίμεναν ἦταν νά παρουσιασθεῖ κάποιος μεσσίας,** κάποιος πού θά τοὺς λύτρωνε ἀπὸ αὐτή τήν ἀπάνθρωπη καί ὀδυνηρή κατάσταση.

Οἱ ἄνθρωποι, μετά τήν βάπτισι τοῦ Χριστοῦ, ὅσοι τόν γνώρισαν, χάρηκαν χαρά μεγάλη καί τόν ἀκολουθοῦσαν ὅπου ἐκεῖνος πῆγαινε. Γνώρισαν τόν ἀληθινό Θεό, τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό, τόν δημιουργό τους, καί ἀφέθησαν σ' αὐτόν. **Βρῆκαν τόν δρόμο τοῦ «καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ», μετανόησαν, βρῆκαν τήν ἔνθεη μακαριότητα, ἄφησαν τό σκότος καί τήν ἄγνοια, καί ἔγιναν ἅγιοι.**

Τό καταπληκτικό καί ὄντως ἔξω καί πέρα ἀπὸ κάθε λογική προσδοκία, εἶναι ὅτι ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἐχθροί τοῦ Θεοῦ καί δέν τόν ἀγαποῦσαν, Ἐκεῖνος οὐδέποτε ἔγινε ἐχθρός τους καί δέν ἔπαυσε νά τοὺς ἀγαπᾷ. Καί ἄφησε τόν οὐρανό, ὁ Θεός Λόγος, καί ἦρθε νά κατοικήσει σέ μία πόλη τῆς Γαλιλαίας! Τήν Καπερναούμ! Θά ἔλεγε κάποιος, τί εὐλογία σ' αὐτή τήν πόλη! Τό λέει καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὅτι ἡ Καπερναοὺμ **«ὕψώθηκε μέχρι τόν οὐρανό», ἔγινε θρόνος τοῦ Θεοῦ.** (Ματθ. ΙΑ' 23) Ἀλλά ὁ Χριστός οὔτε δικό του σπίτι εἶχε, οὔτε στό ἴδιο σπίτι ἔμενε, ἐπειδὴ περιόδευε ὅλη τήν Ἰουδαία καί τήν Γαλιλαία. (Ματθ. Η' 20) Καί ἔλεγε: **«Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσιν, ὁ δέ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει πού τήν κεφαλὴν κλίνει».** Ὅχι ἐπειδὴ δέν μπορούσε νά ἔχει σπίτι, ἀλλὰ ἠθέλε νά δείξει ὅτι, **κάπου ἄλλου ἠθέλε νά κατοικεῖ.** Ὅχι μεταφορικά, ἀλλὰ ὄντολογικά.

Μέσα στήν Ἀγία Γραφή, εἶναι διάχυτη αὐτή ἡ ἐπιθυμία τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ καί τοῦ Θεοῦ Πατρός ἀλλὰ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, **νά κατοικήσουν**

στον καθένα άνθρωπο. Στην ψυχή του, στην καρδιά του, στο σώμα του, στο είναι του, σ' ολόκληρο τον άνθρωπο.

Σημειώνει ο Απόστολος των εθνών, Παῦλος: **«Ένισχυθείτε μέ δύναμη διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στον έσωτερικό σας άνθρωπο, νά κατοικήσει ὁ Χριστός διά τῆς πίστεως στίς καρδιές σας, νά εἰσθε ριζωμένοι καί θεμελιωμένοι στην ἀγάπη... γιά νά γνωρίσετε τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ξεπερνᾶ τή γνώση, γιά νά καταστήτε πλήρεις, μέ ὅλη τήν πληρότητα τοῦ Θεοῦ, ὥστε διά τῆς πίστεως καί ἔχοντας ἀγάπη, νά μπορείτε νά προσελκύσετε τόν Χριστό, νά ἔρθει νά κατοικήσει μέσα σας».** Τονίζει καί κάτι ἄλλο ὁ Απόστολος ὅτι, εἴμαστε **«ναός Θεοῦ ζώντος»** καί ἄλλοῦ **«ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»** (Β΄ Κορ. ΣΤ΄ 16) καί (Α΄ Κορ. Στ΄ 19). Ἀλλά καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός εἶπε ὅτι, **«Ἐάν τίς ἀγαπᾶ με, τόν λόγον μου τηρήσει, καί ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καί πρός αὐτόν ἐλευσόμεθα καί μονήν ἐν αὐτῷ ποιήσομεν».** (Ἰω. ΙΔ΄ 23)

Ὁ πιό τέλειος τρόπος, ἀγαπητοί μου, πού ἔρχεται καί κατοικεῖ μέσα μας ὁ Χριστός, εἶναι ἡ Θεία Κοινωνία. Τό ὁμολόγησε ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός: **«ὁ τρώγων μου τή σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα, ἐν ἐμοί μένει, καγώ ἐν αὐτῷ».** (Ἰω. Στ΄ 56)

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Χριστοῦ νά κατοικήσει μέσα μας εἶναι παμμέγιστη. Ἐκμηδένισε τήν ἀπόσταση οὐρανοῦ καί γῆς καί ἔγινε ἄνθρωπος. Ἀνέβηκε μέχρι τό Σταυρό. Μετέρχεται τά πάντα γιά νά μᾶς σώσει. Μία ωραία εἰκόνα στό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι καί ἡ ἐξῆς, ὅπου διακρίνεται ἡ ἀγάπη καί ἡ ἐπιθυμία τοῦ Χριστοῦ νά εἰσέλθει στον ἄνθρωπο, ἡ εὐγένειά Του, ἡ διάκρισή Του, ὁ σεβασμός στην ἐλευθερία μας. **«Ἰδού ἔστηκα ἐπὶ τήν θύραν καί κρούω. Ἐάν τίς ἀκούσει τῆς φωνῆς μου καί ἀνοίξη τήν θύραν, εἰσελεύσομαι πρός αὐτόν καί δειπνήσω μετ' αὐτοῦ καί αὐτός μετ' ἐμοῦ».** (Ἀποκ. Γ΄ 30)

Ὁ Χριστός μπορεῖ νά περιμένει ἔξω ἀπό τήν πόρτα τῆς ψυχῆς μας μέχρι καί μία ὁλόκληρη ζωή. Ἐμεῖς, σ' ὅλη μας τή ζωή, μπορεῖ νά ἀσχολούμαστε μέ ἀλλότρια πράγματα, μηδαμινά, ἄχρηστα, ζημιογόνα, ὅμως, ὁ Χριστός μᾶς περιμένει πότε θά τοῦ ἀνοίξουμε τήν θύρα.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, βλέπουν τόν Ἰησοῦ Χριστό, ὡς τόν μανικό – τρελό ἐραστή τοῦ ἀνθρώπου. Θέλει νά ῥθει νά κατοικήσει μέσα μας. **Ἐμεῖς, τοῦ ἀνοίγουμε τήν καρδιά μας; Ἐμεῖς, τόν βάζουμε στή ζωή μας;**

Πολλοί ἅγιοι, μάλλον ὅλοι οἱ ἅγιοι, εἶπαν αὐτόν τόν καταπληκτικό λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: **«Χριστῷ συνεσταύρωμαι. Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζεῖ**

Δέ ἐν ἐμοί Χριστός» (Γαλ. Β΄ 20). Εἶμαι σταυρωμένος, ἔχω πεθάνει μαζί μέ τόν Χριστό. Δέν ζῶ πλέον ἐγώ, ἀλλά μέσα μου ζεῖ ὁ Χριστός! Φοβερός, ὑψηλός λόγος!

Εἶπα προηγουμένως ὅτι, ὁ Χριστός μπορεῖ νά περιμένει μία ὁλόκληρη ζωή ἔξω ἀπό τήν πόρτα τῆς ψυχῆς μας. Ἄν ὅμως τοῦ κλείνουμε συνεχῶς καί πεισματικά τήν πόρτα τῆς ψυχῆς μας, δέν ἐπιμένει νά εἰσέλθει. Σέβεται τήν ἐπιλογή μας, καί διακριτικά φεύγει.

Ἄν τόν διώξουμε, δέν ἀντιδρᾷ, ἀλλά μέ πολλή λύπη φεύγει.

Ἄν τόν περιφρονήσουμε ὑπεροπτικά, ταπεινά κάποια στιγμή φεύγει.

Σέβεται, θά μπορούσαμε νά ποῦμε, τίς ἐλεύθερες ἐπιλογές μας.

Ἀλλοίμονο ὅμως! Νά μήν ἔρθει αὐτή ἡ φοβερή στιγμή, πού νά φύγει τελείως ἀπ' τή ζωή μας, ὁ Χριστός. Εἶναι φοβερή αὐτή ἡ ἐγκατάλειψη!

Ἐδῶ, θά ἤθελα νά θυμηθοῦμε ἕνα λόγο, πού εἶπε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πηγαίνοντας πρὸς τά Ἱεροσόλυμα, λίγο πρὶν ἀπό τό σταυρικό πάθος Του: **«Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ, πού σκοτώνεις τοὺς προφῆτες καί λιθοβολεῖς τοὺς ἀπεσταλμένους σέ σένα. Πόσες φορές θέλησα νά μαζέψω τὰ παιδιὰ σου, σάν τήν κλῶσσα... κι ὅμως δέν θελήσατε! Νά, τώρα, «ἰδού, ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος».** (Λουκ. ΙΓ΄ 35)

Καί ἔφυγε ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ. Καί καταστράφηκε ἡ Ἱερουσαλήμ. Τό ξέρουμε, ἡ φύση – ἡ ὕλη ἀπεχθάνεται τό κενό. Πόσο μάλλον τό πνεῦμα – ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Δέν εἶναι δυνατόν νά παραμείνει κενή. Καί ὅταν φεύγει ὁ Θεός, γίνεται κατάληψη ἀπό τό Σατανᾶ. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ πλασμένος κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασμένος γιά οἶκος Θεοῦ, γίνεται **«Κατοικητήριο δαιμονίων».** (Ἀποκ. ΙΗ΄ 2)

Τί τρομερή κατάπτωση! Τί κατάντημα! Εἴθε νά μή νοιώσουμε αὐτή τήν φωνή τοῦ Θεοῦ. **«Ἰδού, ἀφίεται ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος».**

Φοβᾶμαι νά τό πῶ. Δέν θά ἤθελα ποτέ νά ζῶ σέ μία τέτοια ἐποχή. Ἐποχή ἀποστασίας ἀπό τόν Θεό. Δυστυχῶς, τόν Θεό τόν ἔχουμε βγάλει ἀπό τή ζωή μας. Ζοῦμε ἐρήμην του Θεοῦ. Δέν τόν ὑπολογίζουμε τόν Θεό! Καί ὁ Θεός μᾶς ἄφησε στίς δυνάμεις μας, στήν ἐξυπνάδα μας, στίς ἐπιστῆμες μας. Εἶναι σάν νά μᾶς λέει: **«Ἐφ' ὅσον θέλετε νά ζῆτε χωρίς ἐμένα, ἐφ' ὅσον μπορείτε μόνοι σας, φεύγω. Δέν ἀνακατεύομαι στή ζωή σας. Ἰδού, τό σπίτι σας ἀφήνεται ἔρημο!»**

Ἐχουμε ἀρκετό καιρό, ἀγαπητοί μου, πού **ζοῦμε μία ἀποστασία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπ' τό Θεό.** Ζοῦμε, ἐπίσης, καί τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἀποστασίας. Τά ἐπακόλουθα αὐτῆς τῆς ὑπερηφάνειας, τῆς αὐθάδειας, τῆς ὕβρεως. Αὐτή ἡ ποικιλόμορφη κρίση, πού πλήττει τήν Ἑλλάδα καί τόν Δυτικό

κόσμο, είναι τό φυσικό έπακόλουθο τής άρνήσεώς μας νά δεχθοῦμε τόν Θεό στή ζωή μας. Πουλήσαμε τόν έαυτό μας στό διάβολο! Έπανερχόμαστε σέ μία ζωή είδωλολατρίας! Οί πρόγονοί μας άφησαν τούς ψεύτικους θεούς, όταν γνώρισαν τόν Ένα άληθινό Θεό! Έμείς, μετά από 20 αιώνες έμφανούς παρουσίας τοῦ άληθινοῦ Θεοῦ, γινόμαστε πνευματικοί γενίτσαροι, άρνούμενοι τόν Θεό καί έπιθυμοῦντες νά έξαφανίσουμε τό Όνομά Του.

Αυτό πού πετυχαίνουμε είναι, νά **έπιστρέφουμε στόν τρόπο ζωής τόν πρίν από τήν Κυριακή πρό τών Χριστουγέννων! Τόν είδωλολατρικό!**

Υπάρχουν, όμως, κι εκείνοι πού **θέλουν νά ζήσουν τή ζωή, τήν μετά τήν Κυριακή τών Φώτων.**

Είναι εκείνοι, πού έχουν προσφέρει τήν καρδιά τους, νά γίνει θρόνος τοῦ Αγίου Θεοῦ.

Είναι εκείνοι, πού άρνοῦνται νά δεχθοῦν τό σκοτάδι καί τό ψεύδος, τήν άπελπισία καί τή ματαιότητα.

Είναι εκείνοι, πού ό Άγιος Τριαδικός Θεός είναι από τώρα καί γιά πάντα **ό επίσημος έννοικός τους!**

Στό βιβλίο τής Αποκαλύψεως, μετά τήν τελική, ολοκληρωτική νίκη τοῦ Ίησοῦ Χριστοῦ επί τοῦ διαβόλου καί τών συνεργατῶν του, σημειώνει πανηγυρικά ό εὐαγγελιστής Ίωάννης ό θεολόγος: **«καί σκηνώσει μετ' αὐτῶν, καί αὐτοί λαοί αὐτοῦ ἔσονται, καί αὐτός Θεός ἔσται μετ' αὐτῶν. Καί έξαλείψει ό Θεός πᾶν δάκρυον από τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καί ό θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος, οὔτε κραυγή, οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι».** (Άποκ. ΚΑ΄ 3-4)

Αὕτή είναι ή ζωή μετά τήν Κυριακή τών Φώτων. Μετά τήν γνωριμία μέ τόν Ίησοῦ Χριστό. **Ζωή, συντροφιά μέ τόν Θεό.** Ζωή, άναστάσιμη. Ζωή, μέσα στήν άληθινή χαρά!

Έχουμε ζήσει λίγες ή πολλές Κυριακές μετά τά Φῶτα. Άς ψάξουμε τόν έαυτό μας κι ἄς διερωτηθοῦμε, **ζοῦμε τή ζωή μετά τήν Κυριακή τών Φώτων;** Μήπως ζοῦμε άκόμη **τή ζωή πρίν τήν Κυριακή πρό τών Χριστουγέννων;**

Μέ εύχές καί εύλογίες
γιά ζωή μετά τήν Κυριακή τών Φώτων
ό πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Α. Βασιλείου